

Sajarah Nu Nyumput tina Ayat Opat Puluh — Nomer Dua Puluh Opat

Yehezkiel Nomor Lima

Jeff Pippenger

2026-08-10

Dina éta petikan tina Testimonies, jilid kalima, anu ku urang geus dipaluruh dina sababaraha artikel ieu; urang dibéjaan ngeunaan titingalian bait suci anu dipasihkeun ka Ézékiel, Yesaya, jeung Yohanes:

“Pangajaran-pangajaran ieu pikeun mangpaat urang. Urang perlu nancebkeun iman urang ka Allah, sabab pas di hareupeun urang aya mangsa anu bakal nguji jiwa manusa. Kristus, di Gunung Zaitun, ngadawuhkeun deui hukuman-hukuman anu pikasieuneun anu bakal miheulaan datang-Na anu kadua: ‘Maraneh bakal ngadéngé perang jeung beja-beja ngeunaan perang.’ ‘Bangsa bakal ngalawan bangsa, jeung karajaan ngalawan karajaan: sarta bakal aya kalaparan, pageblug, jeung lini, di rupa-rupa tempat. Sakabéh ieu téh awal kasangsaraan.’ Sanajan ieu nubuat-nubuat narima panggenepan sabagian dina mangsa karuksakan Yerusalem, éta leuwih langsung dilarapkeun ka poé-poé panungtungan.”

Nu Kasalapan tina Av

Tisha B’Av, anu dina basa Ibrani hartina “Tanggal Kasalapan bulan Av,” nyaéta poé urang Yahudi anu miéling karuksakan boh Bait Allah Kahiji ku urang Babul dina taun 586 SM, boh Bait Allah Kadua ku Titus dina taun 70 M. Duanana karuksakan éta lumangsung dina tanggal kalénder anu sarua—nyaéta tanggal 9 dina bulan Av dina kalénder Ibrani (anu biasana tumiba dina bulan Juli atawa Agustus dina kalénder Grégorian). Nalika Sister White nyaluyukeun karuksakan Yerusalem jeung “waktu anu bakal nguji jiwa-jiwa manusa” dina poé-poé pamungkas, anjeunna keur nunjukkeun dua karuksakan anu duanana ngagambarkeun hukum Minggu anu baris geura datang.

Ayat genep belas tina Daniel sabelas ngagambarkeun hukum Minggu éta, sarta saluyu jeung ayat opat puluh hiji. Dina Yehezkiel, karuksakan Yerusalem dipaké pikeun ngagambarkeun pamisahan para parawan anu wijaksana jeung anu bodo dina waktu hukum Minggu. Yehezkiel téh saurang tawanan di Babul nalika anjeunna ku mujijat dipindahkeun ka Yerusalem pikeun ningali éta pamisahan anu sarua dina pasal dalapan nepi ka sabelas.

Kajadian dina taun kagenep, dina bulan kagenep, dina poé kalima bulan éta, waktu kuring keur linggih di imah kuring, sarta para kokolot Yuda linggih di hareupeun kuring, yén leungeun Gusti ALLAH nimpah ka kuring di dinya. Tuluy kuring neutep, jeung behold, aya hiji rupa anu siga penampakan seuneu: ti bagian pingping-Na ka handap, seuneu; jeung ti pingping-Na ka luhur, siga penampakan cahaya, lir warna ambar. Mangka Anjeunna ngulurkeun rupa leungeun, sarta nyekel kuring ku sabagéan buuk sirah kuring; tuluy Roh ngangkat kuring antara bumi jeung langit, sarta mawa kuring dina tetenjoan-tetenjoan Allah ka Yerusalem, ka lawang panto gerbang jero anu nyanghareup ka kalér; tempat ayana korsi arca timburu, anu

ngagerakkeun timburu. Yehezkiel 8:1–3.

Opat pasal, nya éta pasal dalapan nepi ka sabelas, mangrupa gambaran ngeunaan pamisahan; jeung Sister White, nalika méré katerangan ngeunaan Ezekiel salapan, netelakeun lain waé yén éta téh pemeteraian anu sarua jeung nu aya dina Wahyu pasal tujuh, tapi ogé yén Yerusalem ngalambangkeun garéja Advent Poé Katujuh Laodikea dina poé-poé panungtungan.

Golongan anu henteu ngarasa kasedih ku kamunduran rohani dirina sorangan, sarta henteu ngungunkeun dosa-dosa batur, bakal ditinggalkeun tanpa meterai Allah. Gusti marentahkeun utusan-utusan-Na, nyaéta jalma-jalma anu nyepeng pakarang pangmeuncitan dina leungeunna: “Turutan manehna ngaliwatan kota, tuluy paéhan: panon maraneh ulah welas, jeung ulah karunya: tumpes pisan nu kolot jeung nu ngora, boh mojang-mojang, boh barudak leutik, jeung awewe-awewe: tapi ulah ngadeukeutan saurang ogé jalma anu aya tandana; sarta mimitian ti tempat suci Kami. Tuluy maranehna mimiti ti para lalaki kolot anu aya di hareupeun Bait.”

“Di dieu urang ningali yén garéja—suci Pangéran—anu pangheulana katarajang ku hantaman murka Allah. Para kokolot, nyaéta jalma-jalma anu ku Allah geus dipaparin cahaya anu gedé sarta kungsi nangtung jadi pangreksa kapentingan rohani umat, geus ngahianat kapercayaan anu dipasrahkeun ka maranéhna. Maranéhna geus nyokot pamadegan yén urang henteu kudu ngarep-ngarep mujijat jeung panyataan kakawasaan Allah anu kacida écésna saperti dina mangsa-mangsa baheula. Jaman geus robah. Kecap-kecap ieu nguatkeun katidakpercayaan maranéhna, tuluy maranéhna nyebut: Pangéran moal migawe kahadéan, kitu deui moal migawe kajahatan. Mantenna kacida welas asihna nepi ka moal ngahukum umat-Na ku pangadilan. Ku kituna ‘Damai jeung kasalametan’ jadi pamenta ti jalma-jalma anu moal kungsi deui ngagedékeun sorana kawas tarompét pikeun nembongkeun ka umat Allah palanggaran maranéhna jeung ka kulawarga Yakub dosa-dosa maranéhna. Anjing-anjing beuheuk ieu anu teu daék ngagogog, nyaéta maranéhna anu ngarasa pamales anu adil ti Allah anu geus kaganggu. Lalaki, parawan, jeung budak-budak leutik, kabéh binasa babarengan.

“Kalaku-kalaku pihinaeun anu ku jalma-jalma satia dipikasingguh ku keluhan jeung ceurik téh ngan sakur anu bisa katingali ku panon nu kawates; padahal dosa-dosa anu pangparna, anu ngagerakkeun rasa timburu ti Allah anu suci tur murni, henteu kaungkab. Nu Maha Nyungsi hate terang kana unggal dosa anu dipigawé dina rusiah ku para pagawé kajahatan. Jalma-jalma ieu tuluy ngarasa aman dina tipu dayana sarta, ku sabab kasabaran-Na nu panjang, maranéhna nyebut yén Gusti teu ningali, tuluy meta saolah-olah Anjeunna geus ninggalkeun bumi. Tapi Anjeunna bakal nganyatakeun kamunafikan maranéhna sarta bakal muka ka hareupeun batur dosa-dosa anu ku maranéhna kacida dijagana supaya tetep nyumput.”

“Teu aya kaunggulan dina pangkat, martabat, atawa hikmah dunya, jeung teu aya kalungguhan dina jabatan suci, anu bakal ngajaga manusa tina ngurbankeun prinsip lamun maranéhna diantep ka haté sorangan anu pinuh ku tipu daya. Jalma-jalma anu kungsi dianggap pantes jeung bener kabuktian jadi pamingpin dina kamurtadan sarta jadi conto dina kalalaworaan jeung dina nyalahgunakeun pangasih-pangasih Allah. Lampah maranéhna anu jahat moal deui ku Mantenna ditolerir, sarta dina murka-Na Anjeunna nanganan maranéhna tanpa welas asih.”

“Kalawan teu hayang, Gusti narik deui ayana-Na ti jalma-jalma anu geus dipaparin caang anu gedé sarta anu geus ngarasa kakawasaan firman dina ngaladénan ka batur. Maranéhna baheula téh kungsi jadi hamba-hamba-Na anu satia, dipaparin kurnia ku ayana-Na jeung pituduh-Na; tapi maranéhna ngajauh ti Anjeunna sarta mingpin batur kana kasasaran, ku sabab éta maranéhna ditangtungkeun dina kaambek ilahi.” Testimonies, jilid 5, 211, 212.

Sakabéh kitab Yeheskiel disimpen dina kontéks karuksakan Yerusalem. Dina kasaksian Yeheskiel, pangepungan ku Nebukadnesar nu lumangsung salila sataun satengah téh sacara husus ditandaan, tapi “larapna anu leuwih langsung” tina pangéling-éngling Isa dina Mateus dua puluh opat aya dina poé-pocé panungtungan. Dina Yeheskiel, garis bebeneran éta kapanggih dina pasal dua puluh opat.

15 Januari 588 SM

Maneh deui, dina taun kasalapan, dina bulan kasapuluh, dina poé kasapuluh bulan éta, firman PANGERAN sumping ka kuring, saur-Na, “He anak manusa, tuliskeun ngaran poé ieu, enya ieu pisan poé anu sarua kénéh: raja Babul geus ngadepeun dirina ngalawan Yerusalem dina ieu pisan poé.” Yehezkiel 24:1, 2.

Dina tanggal ieu, anu ogé ditetepkeun ku kasaksian-kasaksian Alkitabiah séjénna, dimimitian hiji pangepungan salila dalapan belas bulan. Firman PANGERAN anu sumping ka Yehezkiel dina tanggal éta ngawengku misil ngeunaan kota anu pinuh ku getih, anu digambarkeun ku hiji kualiti anu ngagolak tuluy disusul ku seuneu anu gedé. Misil éta écés ngawakilan pangadilan kana Yerusalem, sarta dina pasal anu sarua éta diteruskeun ku pamajikan Yehezkiel anu dipendem ku pupus alatan hiji serangan minangka lambang yén pangepungan anu ahirna bakal ngancurkeun Bait Suci geus dimimitian.

Geus firman PANGERAN sumping ka kuring, saur-Na, “Anak manusa, tenjo, Kami rek nyandak ti manehna anu dipikahayang ku panon maneh ku hiji pukulan; tapi maneh ulah milu sedih, ulah ceurik, ulah nepi ka cimata maneh ngocor. Tahan diri tina ngagero, ulah ngayakeun tunggara pikeun nu maot, beungkeutkeun iket sirah maneh ka maneh, pakekeun sapatu maneh kana suku maneh, ulah nutupan biwir maneh, jeung ulah dahar roti ti jalma-jalma.” Ku kituna isuk-isuk kuring nyarita ka rahayat; tuluy dina waktu soré pamajikan kuring maot; sarta isukna kuring ngalakukeun sakumaha anu diparéntahkeun ka kuring. Yehezkiel 24:15–18.

Tuluy jalma-jalma di sabudeureun Yehezkiel nanya kana harti éta misil jeung maotna pamajikanana.

Jeung jalma-jalma nanya ka kami, “Naha maneh moal ngajelaskeun ka kami naon hartina ieu sagala pikeun kami, nepi ka maneh ngalakonan kitu?” Tuluy kami ngawaler ka maranéhna, “Pangandika PANGERAN sumping ka kami, saur-Na, Ucapkeun ka kulawarga Israil, Kieu timbalan Gusti ALLAH: Lah, Kami rek najiskeun tempat suci Kami, kamulyaan kakuatan maranéh, kahayang panon maranéh, jeung anu dipikanyaah ku jiwa maranéh; sarta putra-putra jeung putri-putri maranéh anu geus maranéh tinggalkeun bakal tumpur ku pedang. Yehezkiel 24:19–21.”

Pamajikan Ezekiel jeung Bait Suci duanana diidentifikasi dina éta petikan minangka “kahayang panon anjeun.” Para sajarawan Alkitab nétélakeun yén pangepungan éta lumangsung dalapan welas bulan, ari pangepungan ku Cestius jeung Titus lumangsung opat taun ti taun 66 nepi ka taun 70. Upama waktu ti pangepungan kahiji ku Cestius nepi ka karuksakan diitung sacara taliti, éta téh tilu satengah taun, tapi lamun nerapkeun “itungan inklusif,” anu pangmindengna dipaké dina Alkitab, éta jadi opat taun. Ku nyaho yén duanana cara ngitung téh sah, urang tiasa ningali boh tilu satengah taun ti Cestius nepi ka Titus boh ogé opat taun.

Urang gaduh dua saksi ngeunaan hukum Minggu dina dua karuksakan Yerusalem, sarta rinci tina duanana sajarah éta kudu diterapkeun kana hukum Minggu nu enggal datang—tempat Laodikea dimuntahkeun kaluar tina sungut Gusti. Mimiti pangepungan ku Nebukadnesar ditandaan ku pupusna pamajikan Yehezkiel. Dina pupusna anjeunna, Yehezkiel diparéntahkeun supaya henteu sacara kabuka ngungun, sabab anjeunna téh tanda tina urang Yahudi anu keur dibawa kana panangkaran.

Mimiti mangsa opat taun ti 66 nepi ka 70 ditandaan ku tanda kakaraabaan nu ngabalukarkeun kakosongan, anu jadi tanda pikeun urang Kristen di Yerusalem supaya ngungsi.

Ku margi maranéh maranéh ningali ku maranéh “kajirihan nu nyababkeun kasirnaan,” sakumaha anu geus diucapkeun ku Daniel nabi, nangtung di tempat suci, (sing saha anu maca, kudu ngartos:) mangka sing anu aya di Yudéa ngungsi ka pagunungan. Mateus 24:15,16

Aya dua pangepungan anu écés sajajar silih cocog, sarta duanana pangepungan ngandung hiji “tanda” dina awal pangepungan éta. Nalika Ezekiel ngajelaskeun naon hartina pupusna pamajikanana jeung henteu aya tunggara ti pihak anjeunna, anjeunna ngajelaskeun tuluy nyatet:

Ku kituna Yehezkiel jadi tanda pikeun maraneh: sakumaha sagala anu geus anjeunna lakukeun, maraneh bakal ngalakukeun kitu; jeung lamun ieu kajadian, maraneh bakal nyaho yén Kami téh Gusti ALLAH. Yehezkiel 24:24.

Tanda pupusna pamajikan Ézékiel téh mangrupa pangidentifikasi kana karuksakan Yérusalém jeung Bait Allah anu enggal datang, sarta kana panangkaran di Babul anu bakal nuturkeunana. Tanda kakajian karuksakan, anu geus diucapkeun ku Dániel, nyaéta hiji pangéling pikeun luput tina karuksakan éta, tapi duanana pangepungan miboga hiji tanda dina awalna.

Saméméh hukum Minggu anu enggal datang, bakal aya hiji kepungan profétis, sarta pupusna pamajikan Ézékiel téh lambang yén garéja Advent Poé Katujuh Laodikia geus lengkep kaliwatan, ari Ézékiel mah lambang ti saratus opat puluh opat rébu, sarta lambang tina panji anu diangkat dina awal kepungan. Ézékiel téh panji pikeun saratus opat puluh opat rébu dina awal kepungan Babul, jeung tanda tina kagijigan anu nyababkeun karusakan dina awal téh nyaéta “tanda” Roma. Hiji tanda nyarita ngeunaan pangéling internal, sedengkeun nu séjén ngeunaan pangéling éksternal. Tangtu waé aya hiji pangéling ka urang Kristen dina taun 66, tapi tanda pangélingna nyaéta Roma. Tanda dina karuksakan Yerusalem ku Babul téh pamajikan Ézékiel. Roma nyaéta golongan anu narima tanda sato galak, jeung Ézékiel nyaéta tanda pikeun jalma-jalma anu narima meterai Allah.

Dua Mangsa Pangtungtungna

Pangepungan kahiji lumangsung salila dalapan belas bulan, sarta pangepungan kadua lumangsung salila opat taun. Duanana pangepungan meunangkeun kacumponan anu “leuwih langsung” dina poé-poé panungtungan, sarta duanana pangepungan téh pakait sacara langsung jeung nubuat tilu ratus salapan puluh hiji taun jeung lima belas poé anu kapanggih dina Wahyu salapan ayat lima belas.

Awal tina lima bulan dina Wahyu salapan, ayat sapuluh, ngawengku hiji sajarah anu nandaan hiji mangsa tilu puluh dalapan taun anu ngahontal puncakna dina hiji pengepungan salila opat taun, anu pakait jeung angka tilu puluh dalapan, sarta ngaidentifikasi mucunghulna Islam. Eta pengepungan opat taun manggihan padananana dina sajarah anu dimimitian nalika (lima bulan) saratus lima puluh taun réngsé sarta tilu ratus salapan puluh hiji taun jeung lima belas poé dimimitian. Eta dimimitian dina 27 Juli 1449, sarta opat taun ti harita, Islam ngalaksanakeun hiji pengepungan salila lima puluh lima poé ngalawan Konstantinopel anu réngsé dina 29 Méi 1453.

Nalika ramalan waktu anu dimimitian dina 27 Juli 1449 réngsé dina 11 Agustus 1844, opat taun gerakan malaikat kahiji jeung kadua ti 1840 nepi ka 1844 saluyu jeung pengepungan salila opat taun ti 1333 nepi ka 1337, kitu deui jeung mangsa opat taun ti 1449 nepi ka 1453. Tilu saksi éta, anu sakabéhna mangrupikeun bagian langsung tina garis nubuat anu sarua, ngagambarkeun hiji mangsa simbolis salila opat taun nalika gerakan malaikat kahiji jeung kadua ti 1840 nepi ka 1844 diulang dina sajarah gerakan malaikat katilu. Tilu saksi éta ngagambarkeun hiji pengepungan salila opat taun dina sajarah saratus opat puluh opat rébu. Mangsa opat taun éta ogé digambarkeun ku pengepungan-pangepungan Yerusalem dina taun 66 jeung 70.

Mimitina pangepungan salila opat taun ku Cestius dina taun 66, tuluy ahirna ku Titus dina taun 70, ngahasilkeun hiji lambang alfa jeung hiji lambang omega pikeun hiji mangsa opat taun. Mangsa anu sarua éta ogé digambarkeun ku tilu satengah taun, anu satuluyna saluyu jeung tilu satengah taun nubuat nalika Roma kapausan nginjak-injak tempat suci.

Tapi pakarangan anu aya di luar Bait Allah ulah diukur, sabab eta geus dipasrahkeun ka bangsa-bangsa kapid; sarta kota suci bakal dipapak ku maranehna salila opat puluh dua bulan. Jeung Kami bakal mere kakawasaan ka dua saksi Kami, sarta maranehna bakal ngaramal salila sarébu dua ratus genep puluh poe, maké lawon karung. Wahyu 11:2, 3.

Jeung maranehna bakal rubuh ku seukeutna pedang, sarta bakal digiring ka pangbuangan ka sakumna bangsa; jeung Yerusalem bakal diinjak-injak ku bangsa-bangsa lain Yahudi, nepi ka mangsa bangsa-bangsa lain Yahudi kaeusi. Lukas 21:24.

Kacida pentingna pikeun dicatet yén sim kuring ngagunakeun boh itungan “inklusif” boh “eksklusif” kana mangsa anu dilambangkeun ku simbol alfa ti Cestius nepi ka simbol oméga ti Titus. Ieu nandakeun yén dua panerapan waktu diwakilan ku hiji sajarah. Urang parantos ngadadarkeun prinsip Alkitabiah ieu nalika urang mertimbangkeun (dina sababaraha artikel ka tukang), mangsa antara kadatangan Yesus ka Caesarea-Philippi (Panium) jeung angkat-Na ka Gunung Transfigurasi. Dua panulis Alkitab nyatet genep poé, sedengkeun hiji nyatet dalapan poé.

Sanggeus genep poe, Isa nyandak Petrus, Yakobus, jeung Yohanes dulurna, tuluy mawa maranehna naék ka hiji gunung anu luhur nyorangan. Mateus 17:1.

Sarta genep poe sanggeusna, Yesus nyandak Petrus, Yakobus, jeung Yohanes, tuluy mingpin maranéhna naék ka hiji gunung anu luhur, misah ku maranéhna wungkul; sarta Anjeunna robah rupa di hareupeun maranéhna. Markus 9:2.

Jeung kajadian kira-kira dalapan poé sanggeus éta pangandika-pangandika, Mantenna nyandak Petrus, Yohanes, jeung Yakobus, tuluy naék ka gunung pikeun neneda. Lukas 9:28.

Karuksakan Yerusalem miboga larapan anu “leuwih langsung” ka poé-poé panungtungan, sarta karuksakan éta jadi dua saksi anu diwakilan ku Babul jeung Roma. Dua saksi éta silih saluyukeun, tapi méré ciri-ciri nubuat anu béda-béda jeung penting pikeun ngagedékeun bebeneran. Pangepungan ku Roma (66 nepi ka 70) lumangsung salila opat taun anu ogé ngawakilan tilu satengah taun. Tilu satengah taun éta patali jeung diparandegkeunana Bait Suci jeung pasukan, anu dilaksanakeun ku paganisme boh ku kapapaan. Diparandegkeunana ku kapapaan lumangsung salila tilu satengah taun simbolis, sakumaha dipagarkeun ku tilu satengah taun literal dina pangepungan ku Roma.

Pangepungan salila opat taun éta ogé nyambung jeung période opat taun anu patali jeung garis nubuat nu ngaidentifikasi diangkatna Islam, sarta sanggeus éta diangkatna gerakan malaikat kahiji, kadua, tuluy katilu. Ti Cestius nepi ka Titus silihpatungtung jeung roda Roma kapapaan sarta ogé roda Islam. Roda Roma jeung tilu satengah taunna Cestius jeung Titus silihpatungtung jeung tilu satengah taun simbolisna Roma kapapaan, ku kituna ngaidentifikasi dua éntitas Roma kapir jeung Roma kapapaan. Roda Islam disambungkeun ku sajarah anu sarua sakumaha dipikaharti minangka opat taun, tapi sarua saperti dina roda Roma dina sajarah éta, Islam dipatalikeun jeung kakawasaan kadua anu aya dina kakandungan roda Islam—nya éta Adventisme. Mangsa tilu satengah taun ngagambarkeun Roma dina duanana faséna, sedengkeun mangsa opat taun ngagambarkeun Islam jeung Adventisme. Roma kapir jeung Roma kapapaan teu bisa dipisahkeun sacara nubuat, kitu deui Islam jeung Adventisme.

Ieu sacara nubuat nungtut yén nalika urang nimbang pangepungan Babul, kudu katingali dua pamahaman ngeunaan waktu dina gambaran pangepungan salila dalapan welas bulan. Dua gambaran ngeunaan waktu dina pangepungan anu dibawa ku Roma, sacara nubuat nungtut dua gambaran ngeunaan waktu dina pangepungan anu dibawa ku Nebukadnesar. Pangepungan Nebukadnesar salila dalapan welas bulan ogé bisa kaharti minangka lambang sataun satengah. Dalapan welas bulan téh sataun satengah, jeung satengah éta bisa diungkabkeun minangka 1,5 taun. Pangepungan Nebukadnesar téh duanana, nyaéta dalapan welas bulan jeung hiji koma lima (1,5) taun.

Dalapan belas bulan éta nyanghareupan kakawasaan anu baris nginjak-nginjak Yerusalem, ari 1,5 taun nyanghareupan Islam. Roda profétis pangitungan anu ngaidéntifikasi dalapan belas bulan ngaidéntifikasi Babul, jeung roda profétis pangitungan anu séjén ngaidéntifikasi Islam. Urang tacan acan ngébréhkeun katerangan ngeunaan kumaha urang nepi ka nerapkeun 1,5 taun dina patalina jeung Islam, nanging kedah diperhatoskeun yén dua pangitungan waktu dina karuksakan anu dibawa ku Roma téh patalina jeung roda profétis Roma, (boh kafir boh kapausan), jeung pangitungan anu séjén patalina jeung roda profétis Islam. Ciri-ciri ieu kapanggih dina boh

karuksakan alfa boh omega ka Yerusalem.

Pengepungan Yérusalém salila opat taun ku Cestius jeung Titus ngagambarkeun ahir hiji runtuyan nubuat anu dimimitian ku hiji mangsa tilu puluh dalapan taun anu dipungkas ku hiji pengepungan opat taun anu ngalambangkeun diangkatna Islam, sarta mangsa opat taun panungtungan dina runtuyan anu sarua éta ngagambarkeun diangkatna panji sarébu opat puluh opat rébu.

Urang baris neraskeun hal-hal ieu dina artikel salajengna.